

Voorwoord

'Recht is recht, krom is krom.'

De miniverhalen in deze bundel laten zien dat we nog wel eens recht praten wat krom is. Maar ook dat we soms 'met een kromme stok een rechte slag kunnen uitdelen'.

Als eerste ondertitel had ik bedacht 'Over rechters, advocaten en (andere) boeven'. Maar die was wel erg gewaagd. En misschien ook wel krom.

De verhalen laten zien hoe mensen worstelen met recht en onrecht. Maar net zo goed dat het hun soms worst is. Verhalen over onkreukbare rechters met ruggengraat en over omkoopbare rechters die zich in bochten wringen. Over gehaaide advocaten en geheide verdedigers. Keiharde criminelen en aandoenlijke boeven. Slimme en sluwe mensen, nietsontziende en nooit genoeg hebbende mensen. Over boeven met berouw, rechters met mededogen en wijze raadsheren. Van sommige verhalen valt je mond open of ze doen de deur dicht. Andere verhalen inspireren en intrigeren. Ze doen je wenkbrauwen fronsen of raken je lachspieren.

Lees ze ter ontspanning, laat ze aan anderen horen of stuur ze door. Want verhalen hebben altijd wat te vertellen. En wat ze te vertellen hebben, bepaal je als lezer of hoorder zelf.

Willem de Vos

Arm en eerlijk

Een rijke Indiase familie huurde een huis voor de zomervakantie. Uiteraard ging een bediende mee om inkopen te doen en de maaltijden te bereiden. Maar op een dag besloot de vrouw des huizes om zelf de inkopen te gaan doen omdat zij vond dat de kok in zijn haast de eerste de beste groente die hij kon vinden kocht, in plaats van te zoeken naar de mooiste en meest verse. Ze liet een riksja komen en ging op pad met een flinke beurs met geld. Ze wilde na het doen van de inkopen ook nog winkelen.

De riksja reed haar naar de markt waar ze de meest verse groenten uitzocht. Daarna bezocht ze nog enkele winkels. De sjofele riksjarijder droeg de spullen die zij gekocht had. Toen zij thuiskwam sjuowde de bediende de aankopen naar binnen. Zij betaalde, zittend in de riksja de chauffeur, en legde haar beurs naast zich op de bank om haar sarong te schikken om uit te stappen. De riksjarijder groette haar en reed weg, op zoek naar een volgend vrachtje.

Pas bij het avondeten ontdekte ze dat zij haar beurs, met nog veel geld erin, miste. Ze zocht overal en bedacht toen dat ze hem had laten liggen na het betalen van de riksja. Het was al laat in de avond en het had geen zin meer om te gaan zoeken naar de riksja.

Mokkend ging zij aan tafel. Ze voelde zich schuldig en was boos op zichzelf. Die beurs zou ze wel nooit meer terugzien.

Maar tijdens de maaltijd ging de bel. De bediende vertelde haar dat er een sjofel geklede man voor de deur stond die haar wilde spreken. En daar stond hij, de straatarme riksjarijder, met zijn verweerde gezicht. 'Sorry mevrouw dat ik niet eerder gekomen ben, maar ik had een hele verre reis en ontdekte toen pas dat uw beurs er nog lag. U moet zich zorgen hebben gemaakt. Ik hoop dat u me kunt vergeven.' 'Vergeven?' zei de vrouw, 'ik ben dolblij dat u gekomen bent!' Ze opende de beurs en zag dat al het geld er nog in zat. Ze wilde hem een beloning geven, waarop de man met een afwerend gebaar zei: 'Mevrouw, ik ben arm, maar geen dief'. Daarop fietste hij met een grijns op zijn gezicht weg.

Bonen

Rabbi Bloom betraptte twee van zijn studenten terwijl ze aan het gokken en drinken waren. De volgende dag liet hij hen op zijn werkkamer komen en vroeg hun wat er aan de hand was. Ogenblikkelijk gaven ze toe dat ze in een moment van zwakte gezwicht waren voor de verleiding en dat ze straf verdiend hadden.

Rabbi Bloom verzonk een tijdlang in gepeins en nam toen een besluit. Hij kocht twee zakken met gedroogde bonen en zei tegen de studenten: 'Stop deze in je schoenen en loop daar een week lang op om je steeds te herinneren hoe moeilijk het leven kan zijn als je je van God afkeert.'

Een paar dagen later kwamen de studenten elkaar tegen op straat. De ene zag er vreselijk slecht uit en had wallen onder zijn ogen. Maar aan de andere was helemaal niets te zien.

'Hé,' zei de eerste, 'waarom heb jij niet gedaan wat de rabbi ons heeft opgedragen?'

'Dat heb ik wel,' was het antwoord, 'maar ik heb de bonen eerst gekookt.'